

A filiszteusok elveszik a frigyládát

1 Sámuel 3-7. {PP 581}

Éli háza más üzenetet is kellett kapjon. Isten már semmit sem tudott a főpappal és fiaival közölni, mert bűneik vastag felhőként kizárták a Szentlélek jelenlétét. De a gonoszság közepette a gyermek Sámuel hűséges maradt a mennyhez, és az Éli házának szóló ítélet üzenetének közlése a Fenséges prófétájaként Sámuel feladata volt. {PP 581.1}

"[...] abban az időben igen ritkán volt az Úrnak kijelentése, nem vala nyilvánvaló látomás. És történt egyszer, amikor Éli az ő szokott helyén aludt, (szemei pedig homályosodni kezdének, hogy látni sem tudott), És az Úrnak szövétneke még nem oltatott el, és Sámuel az Úrnak templomában feküdt, ahol az Istennek ládája volt: Szólt az Úr Sámuelnek" (1Sám 3:1-4). Feltételezvé, hogy az az Éli hangja, a gyermek a pap ágyához sietett szólván: "Ímhol vagyok, mert hívtál engem." A válasz ez volt: "Nem hívtalak, menj vissza, feküdjél le." Háromszor szólította a hang Sámuel, és ő háromszor hasonlóképpen válaszolt. És ekkor Éli meggyőződött, hogy a titokzatos hívás Isten hangja. Az Úr elment választott szolgája, az ősz hajú férfi mellett, hogy egy gyermekkel beszéljen. Ez magában is keserű, de megérdemelt feddés volt Éli és háza számára. {PP 581.2}

Éli szívében nem volt sem irigység, sem féltékenység. Sámuel utasította, ha ismét szólítják, így feleljen: "[...] Szólj Uram, mert hallja a te szolgád" (1Sám 3:5.9). Amikor a hangot megint hallotta, így felelt: "Szólj, mert hallja a te szolgád!" (1Sám 3:10). Annyira megijedt attól a gondolattól, hogy a hatalmas Isten szól hozzá, hogy hirtelen nem jutott pontosan eszébe, amit Éli mondott neki. {PP 581.3}

"És monda az Úr Sámuelnek: Ímé én oly dolgot cselekszem Izráelben, melyet valakik hallanak, mind a két fülök megcsendül bele. Azon a napon véghez viszem Élin mindazt, amit kijelentettem háza ellen; megkezdem és elvégezem. Mert megjelentettem néki, hogy elítélem az ő házát mindörökre, az álnokság miatt, amelyet jól tudott, hogy miként teszik vala utálatosokká magokat az ő fiai, és ő nem akadályozta meg őket. Annakokáért megesküdtem az Éli háza ellen, hogy sohasem töröltetik el Éli házának álnoksága, sem véres áldozattal, sem ételáldozattal" (1Sám 3:11-14). {PP 581.4}

Mielőtt Sámuel ezt az üzenetet kapta, "[...] még nem ismerte az Urat, mert még nem jelentetett ki néki az Úrnak Igéje" (1Sám 3:7), azaz még nem ismerte meg Isten kijelentésének ilyen közvetlen kinyilatkoztatását, amint az a prófétáknak megadatott. Az Úrnak az volt a célja, hogy nem várt módon nyilatkoztassa ki magát, hogy Éli a gyermek meglepődése és kérdezősködése által hallhasson arról. {PP 582.1}

Sámuel félelemmel és rettegéssel töltötte el a rábízott üzenet. Reggel szokása szerint kötelességét végezte, ám szívét nagy teher nyomta. Az Úr nem parancsolta meg, hogy feltárja a rettenetes vádat, ezért hallgatott, s lehetőleg kerülte az Élivel való találkozást. Remegett, nehogy egy kérdésével az isteni ítélet kijelentésére kényszerítse őt az, akit szeretett és tisztelt. Éli bizonyos volt abban, hogy az üzenet nagy bajt jövendöl neki és házának. Hívatta Sámuel, és felszólította, mondjon el híven mindent, amit az Úr kijelentett néki. Az ifjú engedelmeskedett és az agg férfiú mély alázattal hajolt meg e rettentő ítélet előtt. "[...] ő az Úr" - mondta - "cselekedjék úgy, amint néki jónak tetszik" (1Sám 3:18). {PP 582.2}

Éli mégsem tanúsított igazi bűnbánatot. Beismerte bűnét, de nem hagyta el azt. Az Úr évről-évre halogatta fenyegető ítéletét. Ez idő alatt sokat lehetett volna tenni a múlt hibáinak rendezésére, de az idős főpap nem hozott hathatós intézkedéseket a gonosz helyreigazítására, mely megfertőzte az Úr szentélyét és Izraelben ezeket vezetett romlásba. Isten hosszútűrésére Hofni és Fineás megkeményítette szívét és még merészebb lett a törvénytelenységben. A háza feletti intő és feddő üzenetet Éli az egész nép előtt ismertette. E módon remélte bizonyos mértékben ellensúlyozni hanyagságát. De a figyelmeztetést sem a nép, sem a papság nem vette figyelembe. A környező nemzetek népe is, akiknek nem volt ismeretlen az Izraelben nyíltan gyakorolt gonoszság, egyre merészebbek lettek a bálványimádásban és a gonoszságban. Nem érezték bűneik büntethető voltát, mint ahogyan érezték volna, ha Izrael megőrzi becsületességét. De a megtorlás napja egyre közeledett. Isten tekintélyét félretették, imádatát elhanyagolták, így szükséges lett közbelépése neve tisztelésének fenntartására. {PP 582.3}

"[...] És kiméne Izráel a Filiszteusok ellen harcolni, és tábort járának Ében-Ézernél, a Filiszteusok pedig tábort járának Áfekben" (1Sám 4:1). Az izraeliták a hadjáratra Isten tanácsa, a főpap vagy a próféta hozzájárulása nélkül vállalkoztak. "És csatarendbe állának a Filiszteusok Izráel ellen, és megütközének, és megveretteték Izráel a Filiszteusok által, és levágának a harcmezőn mintegy négyezer embert" (1Sám 4:2). Amint az összeomlott és elcsüggedt hadsereg visszatért táborába "[...] mondának Izrael vénei: Vajon miért vert meg minket ma az Úr a Filiszteusok előtt?" A nemzet érett volt Isten ítéletére, de mégsem látta, hogy saját bűne okozta a borzasztó szerencsétlenséget. "[...] Hozzuk el magunkhoz az Úr frigyládáját Silóból" - mondták - "hogymeg jöjjön közénk az Úr, és szabadítson meg ellenségeink kezéből" (1Sám 4:3). Az Úr nem adott parancsot vagy engedélyt a láda táborba vitelére. Mégis az Izraeliták biztosra vették a győzelmet és nagy üdvívalgásba törtek ki, amikor Éli fiai azt a táborba vitték. {PP 583.1}

A filiszteusok úgy néztek a ládára, mint Izrael Istenére. Minden hatalmas tettet, amelyet népéért tett Jehova, a ládának tulajdonították. Ezért, amikor az izraeliták örömkialtásait hallották a láda közeledtével, azt mondták: "[...] Micsoda nagy rivalgás hangja ez a zsidók táborában? És mikor megtudták, hogy az Úrnak ládája érkezett a táborba, megfélemlének a Filiszteusok, mert mondának: Isten a táborba jött! És mondának: Jaj nekünk! mert nem történt ilyen soha azelőtt. Jaj nekünk! Kicsoda szabadít meg minket ennek a hatalmas Istennek kezéből? Ez az az Isten, aki Egyiptomot mindenféle csapással sújtotta a pusztában. Legyetek bátrak és legyetek férfiak, Filiszteusok! hogy ne kelljen szolgálnotok a zsidóknak, mint ahogy ők szolgáltak néktek. Azért legyetek férfiak, és harcoljatok!" (1Sám 4:6-9). {PP 583.2}

A filiszteusok heves támadást indítottak, Izrael nagy veszteséggel vereséget szenvedett. Harmincezer ember feküdt holtan a csatateren, és Isten ládáját elvették. Éli két fia, annak védelmező harcában esett el. Ismét bizonyosság az eljövendő nemzedék számára, hogy Isten választott népének bűne nem marad büntetlenül. Minél nagyobb Isten akaratának ismerete, annál nagyobb azoknak bűne, akik azt semmibe veszik. {PP 583.3}

A legnagyobb szerencsétlenség tört Izraelre. Isten ládája zsákmányként az ellenség birtokába került. Isten dicsősége valóban eltávozott Izraeltől, amikor Jehova állandó jelenlétének és hatalmának jelképét elvették tőlük. A szent ládához kapcsolódott Isten hűségének és hatalmának legcsodálatosabb kinyilatkoztatása. Bárhol jelent az meg, csodálatos győzelmet arattak, mert az arany kérubok szárnyai és Isten jelenlétének kimondhatatlan dicsősége árnyékolta be, a fenséges Isten látható jelképe nyugodott meg fölötté a szentek szentjében. De most nem hozott győzelmet. Ez alkalommal nem bizonyult védelemnek, és ezért egész Izrael gyászolt. {PP 584.1}

Nem ismerték fel: hitük csak névleges hit, amely elveszítette erejét, hogy Istennel együtt uralkodjék. Isten törvénye - amit a láda tartalmazott - szintén jelenlétének jelképe volt, de ők a törvényt megvetették, követelményeit semmibe vették és az Úr Lelkét megszorították. Amikor a nép engedelmeskedett a szent előírásoknak, az Úr velük volt és Isten hatalma munkálkodott értük. De amikor a ládára tekintettek és nem társították azt Istennel, sem nem tisztelték kinyilatkoztatott akaratát a törvény iránti engedelmességgel, annak értéke nem volt több egy mindennapi ládánál. Úgy tekintettek a ládára, mint a bálványimádó nemzetek isteneikre; mintha az önmagában hordozná a hatalom és megváltás elemeit. Áthágták a törvényt, amit tartalmazott. A láda nagy tisztelete szertartásosságra, képmutatásra és bálványozásra vezetett. Bűnük elválasztotta őket Istentől és ő nem tudott addig győzelmet adni, amíg meg nem bánták és el nem hagyták azt. {PP 584.2}

Nem volt elég, hogy a láda és a szentély Izrael népe között volt. Az sem volt elég, hogy a papok áldozatot mutattak be, és hogy a népet Isten gyermekeinek nevezték. Az Úr nem tekint azok kérésére, akik szívükben bűnt dédelgetnek; meg van írva: "Valaki elfordítja az ő fülét a törvénynek hallásától, annak könyörgése is utálatos" (Péld 28:9). {PP 584.3}

Amikor a hadsereg harcba vonult, a vak és öreg Éli visszamaradt Silóban. Aggódó balsejtelemmel várta a küzdelem eredményét, "[...] szíve rettegésben volt az Isten ládája miatt" (1Sám 4:13). A sátor kapuján kívül foglalta el helyét, a főút mellett ült nap mint nap aggódva, várva a hírnök érkezését a csatateréről. {PP 585.1}

Végre a hadseregből egy benjaminita "[...] ruháit megszagatván és port hintvén a fejére" (1Sám 4:12) sietve jött a városba vezető meredek úton. Elhaladva a koros férfi előtt, besietett a városba és a kíváncsi tömegnek

ismételgette a vereség és a veszteség híreit. {PP 585.2}

A siránkozás és jajveszékelés hangjai eljutottak a sátor mellett őrködőhöz. A hírnököt hozzávitték és az azt mondta Élinek: "[...] Megfutamodék Izrael a Filiszteusok előtt, és igen nagy veszteség lón a népben, és a te két fiad is meghalt, Hofni és Fineás" (1Sám 4:17). Éli mindezt el tudta viselni, bármily rettenetes is volt, mert ezt várta. De amikor a követ hozzátette, hogy "[...] az Isten ládáját is elvették" (1Sám 4:17), kimondhatatlan félelem lett úrrá rajta. A gondolat, hogy bűne Istent annyira megszegyenítette, hogy visszavonta jelenlétét Izraeltől, több volt, mint amennyit elviselhetett. Ereje elhagyta, hátraesett, "[...] nyakát szegte és meghala" (1Sám 4:18). {PP 585.3}

Fineás felesége, férje istentelensége ellenére is istenfélő asszony volt. Apósának és férjének halála, de mindenekelőtt az a borzasztó hír, hogy Isten ládáját elvették, halálát okozta. Érezte, elveszett Izrael utolsó reménye; és e rémes pillanatokban született gyermeket "Ikábódnak", "dicstelen"-nek nevezte; utolsó leheletével is e szomorú szavakat suttogetta ajka: "[...] Oda van Izrael dicsősége, mert elvételét az Isten ládája" (1Sám 4:21-22). {PP 585.4}

Az Úr nem vetette el teljesen népét és nem szenvedte el sokáig a pogányok diadalmaskodását. A filiszteusokat eszközként használta fel Izrael megbüntetésére, a frigládát pedig a filiszteusokéra. A múltban Isten jelenléte kísérte azt, hogy engedelmes népének ereje és dicsősége legyen. E láthatatlan jelenlét még mindig kísérte, mert rémületet és romlást hozott szent törvénye áthágóira. Az Úr gyakran felhasználja legelkeseredettebb ellenségeit elhívott népe hűtlenségének megbüntetésére. A gonoszok ujjonghatnak egy ideig, amint látják Izrael szenvedését a fenyítés alatt, de eljön az idő, amikor nekik is szembe kell nézni a szent, büngyűlő Isten ítéletével. Mindenütt, ahol dédelgetik a bűnt, gyorsan és kikerülhetetlenül bekövetkezik az isteni ítélet. {PP 585.5}

A filiszteusok a frigládát diadalmenetben vitték öt fővárosuk egyikébe, Asdódba, és elhelyezték Dágon istenük templomában. Azt hitték, a frigládát kísérő hatalom az övék, s ha az Dágon hatalmával egyesül, legyőzhetetlenné teszi őket. De amikor másnap beléptek a templomba, megdöbbenő látvány tárult szemük elé. Dágon arcra esett a földön Jehova ládája előtt. Tisztelettel emelték fel a papok a bálványt és visszatették helyére. De a következő reggel furcsán megcsonkítva ismét a földön fekvő találták a láda előtt. E bálvány felső része emberhez, alsó teste halhoz hasonlított. Most az a része, amely emberhez hasonlított, le volt ütve és csak a hal teste maradt meg. A papok és a nép igen megrémültek. E titokzatos esetet rossz előjelnek vették. A maguk és bálványuk pusztulását sejtették a héber Isten előtt. A ládát eltávolították a templomukból és egy épületben helyezték el. {PP 586.1}

Aggasztó és végzetes betegség lepte meg Asdód lakosságát. Visszaemlékezve a csapásokra, amelyeket Izrael Istené Egyiptomra kirótt, a nép szenvedéseit a közöttük lévő láda jelenlétének tulajdonította. Elhatározták, hogy Gáthba szállítják. De a csapás oda is követte. Ezért a város lakói tovább szállították Ekronba. Itt a nép már előre rémülettel fogadta, kiáltván: "[...] Reám hozták Izrael Istenének ládáját, hogy megöljön engem és az én népemet" (1Sám 5:10). Amint azt Gáth és Asdód népe tette, ők is istenikhez fordultak segítségért; de romboló munkája tovább folytatódott, míg nyomorúságukban: "[...] a város jajkiáltása felhatott az égig" (1Sám 5:12). Minthogy nem merték a ládát az emberek között tovább tartani, azért nyílt mezőn helyezték el. Itt az egerek csapása következett, amely elárasztotta a földet és elpusztította a föld termését úgy a raktárakban, mint a mezőn. A borzasztó betegség és éhség teljes pusztulással fenyegette a nemzetet. {PP 586.2}

A láda hét hónapig maradt Filiszteában, és ez idő alatt az izraeliták semmi erőfeszítést sem tettek visszaszerzésére. A filiszteusok pedig, amennyire meg akarták azt szerezni, most annyira igyekeztek szabadulni jelenlététől, mert ahelyett, hogy erőforrás lett volna, nagy teherré és átokká vált. Csakhogy nem tudták, mitévők legyenek, mert ahová a láda ment, oda követte azt Isten ítélete is. A nép a papokhoz, jósokhoz és a nemzet fejedelmeihez fordult: "[...] Mit tegyünk az Úrnak ládájával? Mondjátok meg nekünk, mi módon küldjük haza?" Tanácsolták nekik, vétekért való drága áldozattal küldjék vissza. A főpapok azt mondták: "[...] akkor meggyógyultok, és megtudjátok, miért nem távozik el az ő keze rólatok" (1Sám 6:3). {PP 586.3}

A pogányoknak az volt a szokásuk, hogy a csapás eltávolítása céljából aranyból, ezüsből vagy más anyagból megformálták a pusztítást okozókat, vagy annak a tárgynak, testrésznek képét, amit az különösen érintett. Ezt

azután oszlopra vagy valamely feltűnő helyre tették és feltételezték, az hatásos védelem az így megjelenített gonosz ellen. A pogány népeknél még ma is létezik hasonló gyakorlat. Ha valaki beteg és bálvány templomba megy gyógyulásért, magával viszi a beteg rész alakját, amit istenének áldozatként ajánl fel. {PP 587.1}

A fennálló babonával összhangban a filiszteusok urai utasították a népet, készítsenek képmásokat a csapásokról. "[...] A filiszteusok fejedelmeinek száma szerint öt fekélyforma arany és öt arany egér, mert" - mondták - "ugyanazon csapás van mindenen, a ti fejedelmeiteken is" (1Sám 6:4). {PP 587.2}

E bölcs férfiak felismerték a ládát kísérő titokzatos hatalmat, amelynek feltartóztatására már nem volt bölcsességük. De mégsem tanácsolták a népet: forduljanak el bálványaiktól és szolgálják az Urat. Még mindig gyűlölték Izrael Istenét, noha nyomasztó ítéletekkel kényszerültek tekintélyének alávetni magukat. A bűnösök meggyőződhetnek Isten ítéletei által: hiábavaló ellene küzdeni. Kényszerülhetnek, hogy alávegyék magukat hatalmának, miközben szívükben felügyelete ellen láznak. Az ilyen engedelmesség nem menti meg a bűnöst. Előbb a szívet kell Istennek átadni - kegyelem által néki alávetni -, hogy az ember bűnbánatát elfogadhassa. {PP 587.3}

Mily hosszútűrő Isten a gonoszok iránt! A bálványimádó filiszteusok és pártütő izraeliták egyformán élveztek gondviselésének ajándékait. A kegyelem tanújelének ezrei hullottak eredménytelenül csendben a hálátlan lázadó férfiak ösvényére. Minden áldás az adományozóról beszélt nekik, de ők közömbösek maradtak szeretete iránt. Isten türelme nagyon nagy volt az ember fiaihoz, de amikor konokan ellenálltak, bűneikben kitarítottak, visszavonta tőlük oltalmazó kezét. Vonakodtak a természet műveiben, az Ige figyelmeztetéseiben, tanácsaiban és feddéseiben megnyilatkozó Isten szavára hallgatni, és így kénytelen volt ítélet által szólni hozzájuk. {PP 587.4}

Voltak a filiszteusok között, akik ellenezték a frigyláda hazaszállítását. Izrael Istene hatalmának ilyen elismerése megalázó a büszke Filiszteának. De a papok és jövendőmondók figyelmeztették a népet: ne hogy utánozzák a fáraót és az egyiptomiak makacosságát és így önmagukra még nagyobb nyomorúságot hozzanak. Mindenki által elfogadott tervet terjesztettek most elő, és azt azonnal végrehajtották. A ládát a vétekért való arany áldozattal új szekérre tették, így kizárták a szennyeződés minden veszélyét. A szekér elé két tehenet fogtak, melyeken még sohasem volt járom. Borjaikat otthon tartották, a teheneket pedig szabadjára engedték, hadd menjenek, amerre akarnak. Ha a láda a lévíták legközelebbi városának, Béth-Semesnek útján visszatér Izraelhez, a filiszteusok ezt annak jeleként fogadják, hogy Izrael Istene szerezte nekik ezt a nagy bajt. "[...] ha pedig nem, akkor megtudjuk, hogy nem az ő keze sújtott minket, hanem csak véletlen volt az, ami velünk történt" (1Sám 6:9). {PP 588.1}

A tehenek, miután szabadon engedték őket, elfordultak borjaiktól és bögve egyenesen Béth-Semes felé vették útjukat. A türelmes állatok emberi kéz vezetése nélkül haladtak útjukon. De Isten jelenléte kísérte a ládát, s így egyenesen és biztosan ment kitérített célja felé. {PP 588.2}

Éppen búzaaratás volt, s a béth-semesi férfiak a völgyben arattak. "[...] és felemelvén szemeiket, meglátták a ládát: és örvendezének, hogy látták. A szekér pedig eljutott a Béth-Semesből való Józsuá mezejére, és ott megállott. Vala pedig ott egy nagy kő, és felvagdalták a szekér fáit és a teheneket megáldozták az Úrnak egészen égőáldozatul" (1Sám 6:13-14). A filiszteus fejedelmek pedig, akik a ládát "Béth-Semes határáig" követték, látva a fogadtatást, visszatértek Ekronba. A csapás megszűnt és ők meggyőződhetnek arról, hogy az Izrael Istenének ítélete volt. {PP 588.3}

A béth-semesi férfiak hamar elterjesztették a hírt, hogy a láda birtokukban van, a nép pedig összesereglett az egész környékről, hogy üdvözlje annak visszatértét. Azután elhelyezték arra a kőre, amely előbb oltárként szolgált, és előtte az Úrnak további áldozatot mutattak be. Ha az áldozók akkor beismerték volna bűneiket, Isten rájuk bocsátotta volna áldását. De nem követték hűségesen törvényét; és amíg jó jelként a láda visszatértén örvendeztek, annak szentségét nem értették meg igazán. Ahelyett, hogy megfelelő helyet készítettek volna számára, megengedték, hogy ott maradjon a gabonaföldön. És amint tovább szemlélték a szent ládást és annak csodálatos visszatérési módjáról beszélgettek, találgatni kezdték, miben rejlik különös ereje? Végül győzött kíváncsiságuk és felnyitották annak fedelét. {PP 589.1}

Az egész Izraelt arra tanították, hogy a ládára félelemmel és tisztelettel tekintsen. Amikor parancsot kaptak a szállításra, a lévítáknak sem volt szabad megnézni azt. Csak egyszer egy évben a főpapak volt megengedve, hogy láthassa. Még a pogány filiszteusok sem merték a fedelét elmozdítani. A menny angyalai láthatatlanul minden útján elkísérték. Béth-Semesnél a népnek tiszteletlen merészségéért bűnhódnia kellett. Sokan azonnal meghaltak. {PP 589.2}

A túlélőket ez az ítélet nem készítette bűnbánatra, hanem csak titokzatos félelemmel tekintettek a ládára. Igyekeztek megszabadulni annak jelenlététől, de nem merték elmozdítani. Üzenetet küldtek Kirjáth-Jeárim lakosainak, meghívván őket, vigyék el azt. E helyiség férfiai nagy örömmel üdvözölték a szent ládát. Tudták, hogy Isten kegyelmének záloga az engedelmesek és hűségesek számára. Ünnepléses örömmel vitték városukba és helyezték el azt a lévita Abinádáb házában, aki Eleázár fiát jelölte ki annak gondviselésére. Évekig ottmaradt. {PP 589.3}

Amióta az Úr először jelentette ki magát Anna fiának, Sámuel próféta elhívását az egész nemzet elismerte. Az Éli házában szóló isteni figyelmeztetés hűséges átadása által - bármilyen félelmes és megpróbáltató volt a kötelessége, - Sámuel bizonyosságát adta Jehova hírnökekénti hűségének. "[...] az Úr vala ővele és semmit az ő igéiből a földre nem hagyott vala esni. És megtudá egész Izrael Dántól Bersebáig, hogy Sámuel az Úr prófétájául rendeltetett" (1Sám 3:19-20). {PP 589.4}

Az izraeliták, mint nemzet, megmaradtak istentelenségük és bálványimádásuk állapotában, és büntetésképpen a filiszteusok uralma alá kerültek. Ez idő alatt Sámuel bejárta az ország városait és falvait, hogy a nép szívét atyái Istenéhez fordítsa; és ez az igyekezete nem maradt eredménytelen. Miután húsz évig szenvedtek ellenségeik elnyomása alatt, Izrael "[...] síránkozik az Úr után" (1Sám 7:2). Sámuel azt tanácsolta nekik: "[...] Ha ti teljes szívetekből megtértek az Úrhoz, és eltávolítjátok magatok közül az idegen isteneket és Astarót, és szíveteket elkészítitek az Úrnak, és csak neki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a Filiszteusok kezéből" (1Sám 7:3). A gyakorlati kegyességet és a szívbéli vallást tanították Sámuel napjaiban, amit Krisztus is tanított, amikor a földön járt. Krisztus kegyelme nélkül a vallás külső formája értéktelen volt a régi Izrael számára. Ugyanígy értéktelen a modern Izraelnek is. {PP 590.1}

Ma is szükséges az igazi, szívbéli vallás újjáéledése, amit az ősi Izrael tapasztalt. Bűnbánat az első lépés, amit meg kell tennie annak, aki vissza akar térni Istenhez. Ezt senki sem teheti meg a másik helyett. Személyesen kell megaláznia lelküket Isten előtt és elvetni bálványainkat. Ha mindazt megtettük, amit tehetünk, az Úr kijelenti nekünk üdvösségét. {PP 590.2}

A törzsek fejedelmeinek együttműködésével nagy gyülekezet jött létre Mispában. Itt ünnepléses böjtöt tartottak. A nép mélyen megalázkodott Isten előtt és beismerte bűneit. Elhatározásuk jeléül, hogy a hallott oktatásnak engedelmeskednek, Sámuel beiktatták bírói tisztébe. {PP 590.3}

A filiszteusok ezt az összejövetelt haditanácskozásként értelmezték. Elindultak, hogy az izraelitákat szétszórják, még mielőtt terveiket megvalósítanák. Közeledésük híre nagy rémületet keltett Izraelben. A nép így könyörgött Sámuelnek: "[...] Ne szűnjél meg érettünk könyörögni az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, hogy szabadítson meg minket a Filiszteusok kezéből" (1Sám 7:8). {PP 590.4}

Amíg Sámuel égőáldozati bárány bemutatásán tevékenykedett, a filiszteusok harcra vonultak fel. Ekkor a Mindenható, aki leszállt a Sínai hegyre tűz, füst és mennydörgés közepette, aki szétválasztotta a Vörös-tengert, és aki utat készített a Jordánon keresztül, Izrael gyermekeinek ismét kinyilatkoztatta hatalmát. A közelgő sereg felett hatalmas vihar tört ki, és a földet beborította a harcosok holtteste. {PP 590.5}

Az Izraeliták reménységtől és félelemtől remegve, néma tisztelettel álltak. És amikor ellenségük vereségét látták, tudták, Isten elfogadta bűnbánatukat. Noha nem voltak felkészülve a harcra, megragadták a megvert filiszteusok fegyvereit és elűzték a menekülőket egészen "Bethkáron alól". Ezt a fényes győzelmet az Izraeliták ugyanazon a csatateren aratták, ahol húsz évvel azelőtt a filiszteusoktól vereséget szenvedtek, papjaikat levágták és Isten ládáját elvették. A nemzeteknek éppúgy mint az egyéneknek az Isten iránti engedelmisség ösvénye a biztonság és boldogság útja, míg annak áthágása szerencsétlenséghez és vereséghez vezet. A filiszteusok most olyan tökéletes vereséget szenvedtek, hogy az Izraeltől elvett erődítményeket visszaadták és

évekig nem támadták meg őket. Más nemzetek követték a példát, és az izraeliták békében élhettek Sámuel kormányzásának végéig. {PP 591.1}

Hogy ezt az eseményt soha ne felejtsek el, Sámuel emlékkövet állított fel Mispa és Sén között. "Ében-Háézernek nevezte el, mert mondá: Mindeddig megsegített minket az Úr!" (1Sám 7:12). {PP 591.2}